

ΕΛΕΥΘΕΡΑ ...

Ούτε περονιστές, ^{24/8} ούτε σοσιαλδημοκράτες!

ΑΠΟ ένα απλό γράμμα στην «Αυριανή» με ορισμένες απόψεις για το λαϊκισμό, ξεκίνησε ολόκληρη συζήτηση στις εφημερίδες, ασφαλής απόδειξη της σημασίας που έχει το θέμα για όλους τους πολιτικούς χώρους, σαν υπαρκτό φαινόμενο που πρέπει να ληφθεί υπόψη στους στρατηγικούς τους σχεδιασμούς. Η συζήτηση περιείχε από απλές ανοησίες για το επώνυμο του επιστολογράφου από ορισμένους εκ συστήματος... Αρειανούς (δηλ. από τον Αρη), στην πολιτική ζωή της χώρας (όπως οι γυμνασιόπαιδες του «Ρίζου» και ο γνωστός «αντιρρησίας» της «Αυγής», που φαίνεται ότι θεωρεί... ιδιοκτησία του τα... ξένα βιβλία και την «κουλτούρα» γενικότερα και του πατήσαμε τα... χωράφια!), μέχρι και τη σημαντική συνέντευξη του Θ. Τσούρα και το ενδιαφέρον άρθρο του Μ. Γαργαλάκου στην «Αυριανή», που πολύ σωστά έβαλε τα όρια του φαινομένου «λαϊκισμός» και τους τρόπους κατανόησής του.

ΑΛΛΑ η κορύφωση της συζήτησης για το λαϊκισμό, υπήρξε φυσικά η τοποθέτηση του Α. Παπανδρέου στη Σύνοδο της Κ.Ε. όπου είπε «είμαστε, όλοι, φυσικά ενάντια

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ στη σελ. 8

Ούτε περονιστές, ούτε σοσιαλδημοκράτες!

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ από τη σελ. 1

στο λαϊκισμό, δεν είμαστε περονιστές, είμαστε όμως λαϊκό κίνημα, και δεν μπορούμε να λειτουργούμε σαν μια ελίτ, μακριά από το λαό...».

Ο Α. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ είναι φυσικά υποχρεωμένος να κρατήσει μια εξισορροπητική στάση ανάμεσα στις δυο κύριες τάσεις που εμφανίζονται στο εσωτερικό του ΠΑΣΟΚ σήμερα, χάριν την ενότητας του Κινήματος. Εν τούτοις η κατά πολύ εντονότερη κριτική του στα φαινόμενα ελιτισμού, που εμφανίζονται εδώ και καιρό στο ΠΑΣΟΚ, δείχνει από που και ο ίδιος αντιλαμβάνεται να προέρχεται ο μεγαλύτερος κίνδυνος για το Κίνημα.

ΓΙΑΤΙ, ας μιλήσουμε καθαρά: Αυτές οι δυο τάσεις τώρα, οι «δυο γραμμές» πρόκειται να συγκρουστούν, προκειμένου να ξεκαθαριστεί η φυσιογνωμία του ΠΑΣΟΚ. Η μία είναι αυτή που θέλει το ΠΑΣΟΚ λαϊκό Κίνημα, με συμμετοχή του λαού και των αξιών του, και της συμπεριφοράς του, στη δομή του και στη δράση του και, όπως πολύ σωστά λέει και ο Ντ. Κουτσούμης, λαϊκό κίνημα χωρίς λαϊκισμό δε γίνεται και δεν έγινε ποτέ στον κόσμο. Λαϊκισμό όχι με την ψευδή έννοια που θέλουν οι αντίπαλοί του, αλλά με την έννοια των αυθόρμητων αντιδεξιών και ριζοσπαστικών αντανακλαστικών που θα «μπολιάσουν» το Κίνημα και όχι θα... διοχετευτούν από μια... παρέα σε ελεγχόμενα κανάλια.

Η ΑΛΛΗ, που ίσως αυτή τη στιγμή φαίνεται να παίρνει το «πάνω χέρι» στα λόγια και τις συνεντεύξεις (αλλά όχι στο λαό) είναι η τάση που μιλά συνεχώς για θεσμούς και διαδικασίες συγκλίσεων», που φοβάται (και το λέει ανοιχτά και από την ΤV) τη σχέση του ηγέτη με τις μάζες (γιατί βλέπει σ' αυτή τη σχέση μόνο τον ηγέτη και όχι τις μάζες). Είναι η τάση ορισμένων roulain, που όταν μιλάνε για συλλογικές ηγεσίες εννοούν τις ομάδες τους που θα αποκτήσουν, τοποθετημένες κατάλληλα, κάθε γνήσια λαϊκή και μαζική παρουσία στο Κίνημα.

ΕΙΝΑΙ η τάση που βλέπει συνεργασίες «και προς τα Δεξιά και προς τα Αριστερά», για κάθε φορά επιμέρους θέματα. Είναι η τάση που μιλά για τις νέες διαστάσεις των προβλημάτων της χώρας το 1990 (που διαφέρουν από αυτές των περιόδων 70-80), δηλαδή την εξής μία: «τη διεθνή τους διασύνδεση» (εννοώντας ίσως τις δικές τους διεθνείς διασυνδέσεις με «διεθνείς» επιχειρηματικούς κύκλους). Είναι η τάση που ονειρεύεται να μετατρέψει το ΠΑΣΟΚ σ' ένα άνευρο και αναντίστοιχο με την οξύτητα των προβλημάτων της Ελλάδος σοσιαλδημοκρατικό κόμμα ευρωπαϊκού τύπου, πετώντας στα σκουπίδια, αυτοί οι αμιγείς Ευρωπαίοι, τις επανειλημμένες τοποθετήσεις του Κινήματος και του ίδιου του Α. Παπανδρέου, ότι «είμαστε χώρα ευρωπαϊκή, μεσογειακή και βαλκανική», που σημαίνει ότι και στην πολιτική μας ζωή θα υπάρχουν χαρακτηριστικά ευρωπαϊκά, μεσογειακά και βαλκανικά.

ΕΙΝΑΙ, τέλος, η τάση που αφού, από διάφορες θέσεις που την έφερε το Κίνημα, καλλιέργησε ένα «σοβαρό» προφίλ με διάφορα δεξιά μέτρα και έχει το μεγάλο μερίδιο όποια προβλήματα και αποτυχίες του ΠΑΣΟΚ, αποφεύγει τώρα ότι ο λαός «δεν στηρίζει περιπέτειες» (λες και ο λαός δεν υφίσταται κάθε μέρα τη δεινότερη των περιπετειών, το να ζει σ' αυτή τη χώρα που μόνο με ριζικές αλλαγές θα συνέλθει κάποτε» και ετοιμάζεται να μας φορέσει, με το πρόσχημα του «εκσυγχρονισμού» των δομών, (αλλά αποφεύγοντας να πει προς ποια κατεύθυνση) μια σοσιαλδημοκρατία γερμανικού τύπου, που δεν έχει καμία θέση σε μια χώρα σαν την Ελλάδα, ένα μοντέλο διαχείρισης που, όπως έγραφαν παλιότερα μελετητές σαν τον Γ. Μηλιό «η βίαιη διάλυση - μετά από μια δεξιά στροφή - της κυβερνητικής πολιτικής (όρα σταθεροποιητικό πρόγραμμα 86-88) - του σοσιαλδημοκρατικού συμβιβασμού ανάμεσα στη μεταρρυθμιστική αστική στρατηγική και το λαϊκό κίνημα δεν επιβεβαιώνεται σήμερα για πρώτη φορά στην Ελλάδα ή τη Γαλλία ή τις άλλες χώρες της Ν. Ευρώπης.

ΕΙΝΑΙ το ιστορικό αποτέλεσμα όλων των πειραμάτων «σοσιαλιστικού μετασχηματισμού», με άξονα το αστικό κράτος, το οποίο η σοσιαλδημοκρατική ουτοπία φαντασιώνεται ότι μπορεί να ελέγξει και να μετασχηματίσει σε «δημοκρατική» κατεύθυνση! (Θέσεις. Ιαν. - Μαρ. 1986).

ΜΠΡΟΣΤΑ σε μια τέτοια επικίνδυνη προοπτική, που θα μεταβάλει την ίδια τη φύση του Κινήματος, με πρόσχημα το φόβο και την αποστροφή για το... λαϊκισμό, απαιτείται συσπείρωση και κινητοποίηση όλων εκείνων που επιθυμούν τη διατήρηση και την ενίσχυση του λαϊκού και μαζικού χαρακτήρα του ΠΑΣΟΚ. Αν δεν είμαστε «περονιστές» μια φορά, δεν είμαστε σοσιαλδημοκράτες δέκα!

ΑΛΚΗΣ ΑΡΡΙΑΝΟΣ